

Ad 1)

K danému dotazu nutno uvést, že věci, které si odsouzený může během výkonu trestu odnětí svobody ponechat u sebe, jsou uvedeny v ustanovení § 4 odst. 2 a 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů („ŘVTOS“). Veškeré další věci, které nejsou taxativně ve výše zmíněném ustanovení uvedeny (což je rovněž případ elektronické cigarety), jsou odsouzenému povolovány k užívání v souladu s ustanovením § 4 odst. 4 ŘVTOS: „*O ponechání jiných věcí rozhoduje ředitel věznice nebo jím pověřený zaměstnanec Vězeňské služby...*“. Z výše uvedených informací tedy vyplývá, že o povolení elektronické cigarety rozhoduje výlučně ředitel věznice nebo jím pověřený zaměstnanec.

Ad 2)

V případě jednorázových elektronických cigaret se jedná o stejný institut jako je popsáno u bodu 1., tedy se jedná o povolení jiné věci dle ustanovení § 4 odst. 4 ŘVTOS.

Ad 3)

Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 36/2005 o zajištění prevence, vyhledávání a léčby HIV/AIDS v podmínkách Vězeňské služby České republiky stanovuje, že při umístování a přemístování obviněných a odsouzených do cel nejsou u osob HIV pozitivních realizována další omezení. Omezení u výše uvedených osob může vydat rozhodnutím orgán veřejného zdraví. O nutnosti (zákonnosti) případné izolace HIV pozitivní osoby tedy nerozhoduje Vězeňská služba České republiky, ale orgán veřejného zdraví.

Ad 4)

Uvedený dotaz není zcela konkretizován. Například není zřejmé, jaký konkrétně Program zacházení má žadatel stanoven a cíle jím určené. Úspěšnost plnění Programu zacházení je komplexní zhodnocení kvality plnění jednotlivých oblastí, a to zejména cíle Programu zacházení, aktivit pracovních, vzdělávacích, speciálně-výchovných a zájmových, oblasti utváření vnějších vztahů, dodržování pořádku a kázně za daný časový úsek.

Z dotazu, že odsouzený je umístěn na ošetřovně, nelze automaticky odvozovat závěr, v jaké kvalitě byl Program zacházení plněn jako celek. Je však možné Program zacházení vyhodnocovat částečně, nicméně záleží na kontextu ostatních oblastí a stanoveného cíle Programu zacházení. Vnitřní řád Věznice Kuřim upravuje Program zacházení zejména v čl. 27 odst. 5. Zároveň se zohledňuje režim stanovený ošetřujícím lékařem, kdy v případě, že nelze absolvovat Program zacházení z důvodu umístění na lůžkové části, není Program zacházení vyhodnocen jako neplněný, ale ve vyhodnocení Programu zacházení jsou tyto skutečnosti objektivně uvedeny.

Ad 5)

Jak už bylo uvedeno výše, Program zacházení lze vyhodnocovat i částečně, avšak záleží na kontextu ostatních oblastí a stanoveného cíle Programu zacházení. Zařazování do přístupné skupiny vnitřní diferenciací („PSVD“) je upraveno ustanovením § 39 ŘVTOS. Rozhodující skutečnosti, které mají vliv na zařazování odsouzených do PSVD je přístup odsouzeného k plnění Programu zacházení, charakteristika osobnosti, možnosti resocializace a dále chování, jednání, jeho postoj ke spáchanému trestnému činu a přístup k plnění povinností v průběhu věznění. Dále je zařazování do PSVD upraveno a konkretizováno ve vnitřních řádech. Do I. PSVD se zařazují odsouzení, kteří aktivně plní Program zacházení i své další povinnosti, chovají se a jednají v souladu s vnitřním řádem, a kteří se aktivně ve spolupráci se zaměstnanci podílí na činnostech souvisejících s organizací života ve věznici nebo mimo ni. Je důležité zmínit, že návrhy na přeřazení odsouzených v rámci PSVD jsou podávány příslušným pracovníkem odborného zacházení ve vězeňství (vychovatel) nejdříve po uplynutí lhůt stanovených pro jednotlivé PSVD na základě individuálního posouzení odsouzených.

Ad 6)

Věznice nemá povinnost v případě izolace poskytovat odsouzenému zařízení jako například rádio nebo televizi. V oddílech ve věznici určených pro standardní výkon trestu odnětí svobody je tomu přizpůsobena zejména kulturní místnost. Co se týče izolace, tak pokud je tím myšlena zvláštní ubytovací kapacita pro potřeby naplňování léčebného režimu, je postupováno v souladu s vnitřním řádem dané věznice. V tomto kontextu to znamená, že odsouzení mají při příjmu do oddělení všechny své osobní věci a věci přidělené k osobnímu užívání. V případě, že odsouzený má například povoleno k užívání rádio, tak v souladu s výše uvedeným by jej měl mít, pokud to nebude v rozporu s léčebným režimem, k dispozici rovněž na tzv. izolaci.

Ad 7)

Ustanovení § 35 odst. 2 písm. c) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů („zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), konstatuje: „*Odsouzený není povinen hradit náklady výkonu trestu po dobu, po kterou u byly poskytovány zdravotní služby ve formě lůžkové péče, s výjimkou případů uvedených v § 36 odst. 2*“. Zmíněné ustanovení § 36 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody uvádí další náklady na zdravotní služby, kterou mohou jít k tíži odsouzeného. Rozumí se jimi náklady na dopravu a převedení do zdravotnického zařízení poskytovatele zdravotních služeb mimo objekty spravované Vězeňskou službou České republiky.

Ad 8)

Povinnosti osob HIV pozitivních jsou vymezeny § 53 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Osoba HIV pozitivní musí dodržovat poučení lékaře o ochraně jiných fyzických osob před přenosem infekčního onemocnění, jehož jsou nosiči, a zároveň nevykonávat činnosti, při nichž by vzhledem ke svému nosičství ohrožovaly zdraví jiných fyzických osob. To znamená, že použití ochranných prostředků (latexových rukavic) je za určitých mimořádných podmínek (např. povrchové poranění rukou) naopak povinností HIV pozitivní osoby, která vychází právě z výše uvedeného ustanovení. Při běžném kontaktu HIV pozitivní osoby s ostatními osobami není povinností HIV pozitivní osoby používat uvedené latexové rukavice.